Poštnina plačana v gotovini.

SALEZIJANSKI VESTNIK

LIST ZA SALEZ. SOTRUDNIKE IN SOTRUDNICE.

1928.

LETO XXIV.

ŠTEV. 5. SEPTEMBER — OKTOBER.

Vsebina:

Kje je rešitev? — Iz življenja čast. Janeza Bosca. — Dva Jubileja — Sestra Marija Mazzarello — Misijonska poročila. — Milosti Marije Pomočnice. — Misijonski praznik — Razne vesti.

Obljube častivcem in častivkam presv. Jezusovega Srca.

(Po razodetju Jezusa K. sv. Margareti M. Alakok.)

1. Dal jim bom vse njih stanu potrebne milosti.
2. V njih rodovine bom prinesel mir.
3. Tolažil jih bom v trpljenju.
4. V mojem Srcu bodo imeli vse žive dni gotovo pribežališče.
5. Tudi o smrtni uri jim hočem biti zavetnik.
6. Blagoslovil bom vsako njihovo podjetje.
7. Grešniki bodo našli v mojem srcu usmiljenje.
8. Mlačne duše bodo postale goreče.
9. Goreči se bodo povzdignili do visoke popolnosti.
10. Tistim, ki delujejo za zveličanje duš (duhovnikom), bom dal milost, da bodo omehčali najbolj trda srca.
11. Blagoslovil bom hiše, v katerih bo izpostavljena in češčena podoba mojega Srca.
12. Imena tistih, ki pospešujejo to pobožnost bodo zapisana v mojem Srcu, in nikdar jih ne bom izbrisal.
13. Neizmerno je usmiljenje mojega Srca, in obljubim Ti, da bo njegova vsemogočna ljubezen podelila milost spokornosti vsem, ki bodo devet mesecev zaporedoma vsak prvi petek pristopili k mizi Gospodovi. Vsi ti bodo ostali do konca stanovitni in ne bodo umrli brez svetih zakramentov; moje Srce jim bo pribežališče in bramba v zadnjih trenutkih

Češčenje presv. Srca.

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V oktotobru: **1.** 1, 16 — **2.** 3, 4 — **3.** 2, 14 — **4.** 9, 13 — **5.** 8, 3 — **6.** 4, 22 — **7.** 2, 24 — **8.** 6, 5 — **9** 3, 7 — **10.** 4, 15 — **11.** 7, 6 — **12.** 1, 28 — **13.** 3, 16 — **14.** 5, 8 — **15.** 9, 27 — **16.** 7, 21 — **17.** 8, 30 — **18.** 4, 12 — **19.** 6, 9 — **20.** 8, 17 — **21.** 2, 2 — **22.** 5, 10 — **23.** 1, 23 — **24.** 6, 29 — **25.** 7, 18 — **26.** 2, 11 — **27.** 5, 25 — **28.** 9, 19 — **29.** 4, 1 — **30.** 8, 20 — **31.** 1, 31.

V novembru: **1.** 7, 12 — **2.** 6, 4 — **3.** 4, 23 — **4.** 2, 11 — **5.** 6, 19 — **6.** 9, 10 — **7.** 8, 20 — **8.** 1, 3 — **9.** 6, 24 — **10.** 2, 6 — **11.** 5, 15 — **12.** 4, 29 — **13.** 8, 16 — **14.** 9, 27 — **15.** 6, 1 — **16.** 2, 7 — **17.** 4, 9 — **18.** 1, 13 **19.** 3, 31 — **20.** 7, 14 — **21.** 5, 26 — **22.** 9, 2 — **23.** 4, 18 — **24.** 8, 21 — **25** 6, 8 — **26.** 7, 22 — **27.** 2, 25 — **28.** 5, 5 — **29.** 1, 30 — **30.** 4, 28 — **31.** 6, 17.

Novi častilci in častilke:

14. 5, 8 — Oblak Ivana — Zaplotnik Neža — Kos Marija — Fras Ana — Rotar Alojzija.

Umrli sotrudniki in sotrudnice.

Priporočamo v molitev sledeče umrle: Žitek Ano iz Kapele — Satler Jozefo iz Založ — M. g. Fulgori Kozimira, opata v Trogiru — Menčak Marijo iz Vranskega — Vrabel Andreja iz Male nedelje — Kramar Katarino iz Podkorna — Božnar Ano iz Škofjeloke — S. Reziko iz Ljubljane. N. p. v m.

LETNIK XXIV. SEPTEMBER — OKTOBER ŠTEV. 5.

SALEZIJANSKI VESTNIK

LIST ZA SALEZ. SOTRUDNIKE IN SOTRUDNICE.

Kje je rešitev?

Kdo more tajiti, da pomeni sedanja doba duhovno krizo, ki jo človek preživlja, kakor že dolgo ne poprej v zgodovini. Nov, mogočen val je zagrnil človeštvo in ga potegnil v svoj šumeči vrtinec. Kakšen bo konec? Gotovo je, da tudi danes previdnost božja čuva nad človeštvom in ga vodi skozi zablode in zmote k vekotrajnim vrednotam, ki ga bodo odrešile, dvignile in ga usmerile k večnim ciljem. Sicer bo zlo vedno na svetu. Borba med lučjo in temo ne bo prestala do konca dni, kraljestvo božje na zemlji ne bo nikdar brez nasprotnikov: tako je napovedal nezmotljivi Učenik sam, preden se je vrnil k Očetu. Pa to ni nič čudnega: božje kraljestvo ni od tega sveta, zato mu ni do popolne zmage na zemlji. Ta popolna, absolutna zmaga bo nastopila šele ob sodbi, ki bo izravnala vse krivice in odprla oči tudi tistim, ki se sedaj trdovratno upirajo resnici in pravici božji.

Značilnost sedanjega časa je skrajno nemirno stremljenju po tehničnem napredku, po novih iznajdbah, po novem razmahu vseh prirodnih sil. Dan za dnem nas presenečajo nova odkritja, nova presenečenja. Človeški duh sanja o zavojevanju vesoljstva, o zmagi nad vsemi ovirami, ki nam zapirajo pot v čuda in tajne božjega stvarstva. Z vsem tem stremljenjem pa je združena vedno večja odtujenost od Boga, vedno večje obožavanje samega sebe, vedno silnejša zahteva po čutnem uživanju, po neomejeni prostosti, po neodvisnosti od božje avtoritete. Človek hoče biti danes sam svoj gospod; kakor omamljen dviga svojo glavo in kliče proti nebesom: Non serviam. Ne maram služiti. Sodobni človek se izživlja v znamenju upora proti Bogu, svojemu Stvarniku. Kakor so nekdaj vode vesoljnega potopa zagrnile zemljo, tako zagrinja človeštvo v čezdalje večji meri brezbožništvo, moderno poganstvo, brezdušni materijalizem.

Če opazujemo vse to, nas bi morala skoro prevzeti malosrčnost in zdvojenost nad usodo človeštva. Toda zgodovina nas uči, da nikakor ne smemo obupati. Že večkrat je človeštvo preživljalo take in še hujše krize, toda božja previdnost je ob določeni uri posegla vmes. Zavel je nepričakovano drug veter, ki je prinesel novega ozračja, in človek je zadihal globokeje, se streznil, dvignil oči k nebu in obrnilo se je na boljše.

Vsa znamenja kažejo, kako božja previdnost čuva tudi nad sodobnim človekom. Tajnostne, podtalne sile, vzbujene od božje dobrote, podobne neznatnemu zrnu, ki pod zemeljsko plasto kipi v novo življenje, se polagoma dvigajo, se zbirajo, odmikajo razne ovire in kipe v božji dan, kot klice boljše bodočnosti. Povsod se oglašajo klici, ki vabijo sodobnega človeka k spoznanju. Dvigajo se svareči in preteči glasovi, ki kažejo, da ni tako daleč čas, ko se bo začelo človeštvo vračati domov, k svojemu Bogu.

Zlasti razveseljivo znamenje je vedno večje zanimanje za češčenje Matere božje. Bog je odločil Mariji posebno vlogo v usodi človeštva. Kakor smo po njej prejeli Odrešenika sveta, tako prejemamo še dandanes po njej vse, kar nas vodi k Bogu, nas varuje pred hudim in nas reši pogube. Saj je Marija posredovalka za vse milosti, kanal po katerem se pretaka božje usmiljenje iz nebes na zemljo. Vselej, kadar je bila sila najhujša, je Marija posegla vmes. Ne poje zastonj o njej sv. cerkev, da je premagala vsa krivoverstva.

Po Mariji so blodniki zopet prišli k resnici, k luči, k življenju.

Marija bo premagala tudi moderno brezverstvo. Marija bo tudi sedaj strla glavo kači, ki jo tako mogočno dviga kvišku. Kako? Kdaj? To je skrivnost božje previdnosti. Nam ne ostane drugega kot zaupati v Marijo, oklepati se njene pobožnosti, zlasti pa širiti njeno češčenje povsod, kjer nam je to mogoče.

Marija je naša pomočnica; pa ne samo naša, ki smo ostali zvesti veri Kristusovi, ampak tudi tistih, ki blodijo. Vsem je pripravljena pomagati, da najdejo zopet pravo pot, ki vodi k Bogu.

Previdnost božja je vzbudila moža, po katerem naj bi se širilo po vsem svetu češčenje Marije Pomočnice. Ta mož je bil čast. Janez Bosco. Salezijanska družba in Zveza sal. sotrudništva je prevzela njegovo dediščino. Med to dediščino spada tudi češčenje Marije Pomočnice.

Iz tega sledi, kako važno nalogo je previdnost božja poverila zlasti salezijanskemu sotrudništvu. S tem, da širi pobožnost do Marije Pomočnice, pomaga graditi narodom in ljudstvom boljšo bodočnost, pomaga razganjati temo, v kateri dandanes tava človeštvo, pomaga do zmage božjega kraljestva na zemlji. Blagor nam, če bomo izpolnjevali z vso gorečnostjo izročeno nam nalogo!

Iz življenja čast. Janeza Bosca.

SLIKA MARIJE POMOČNICE.

Bilo je l. 1865. Zidava cerkve Marije Pomočnice v Turinu je bila v polnem teku. Trebalo je misliti tudi na veliko oltarno sliko, ki naj bi predstavljala Marijo Pomočnico. Don Bosco je v ta namen poklical k sebi priznanega slikarja Lorenzone-ja. O sliki mu je dal sledeči velikopotezni načrt: V zgornjem delu slike: Marija sredi angelskih zborov, okoli nje apostoli, trume mučenikov, prerokov, devic in spoznavalcev. V spodnjem delu simbolizirane zmage, ki jih je izvojevala Marija, ter ljudstva iz raznih delov sveta, ki dvigajo roke k Mariji, proseč jo pomoči.

O tem zamislu je don Bosco govoril s tako natančnostjo, kakor bi imel ves veličastni prizor pred telesnimi očmi. Lorenzone ga je poslušal, ne da bi črhnil besede. Ko je don Bosco končal, je vzkliknil:

— In kam nameravate postaviti to sliko?

— V novo cerkev.

— Mislite li, da bo v njej dovolj prostora zanjo?

— Zakaj pa ne?

— Kje pa boste našli dvorano, za izvršitev take slike?

— Za to bo skrbel slikar sam.

— Kje naj dobim prostor za tako ogromno sliko? Saj bi komaj zadostoval kak velik trg v Turinu. Razen, če bi hoteli, da naj bodo posamezne podobe prav majhne, komaj vidne.

Slikar je dokazoval don Boscu, da bi bila taka slika res preogromna. Don Bosco je bil potrt, toda uvidel je, da ima mojster prav. Nato so se dogovorili, da naj slika obsega samo Marijo, apostole, evangeliste in nekaj angelov. Pod glavno sliko naj bi stal Oratorij.

Slikar Lorenzone je tedaj vzel v najem visoko dvorano v neki turinski palači ter se lotil dela. Dogovorjeno je bilo, da bo slika dovršena v treh letih.

Delo je šlo naglo izpod rok; ko pa je bila slika skoro dovršena, so zapazili, da se je lev sv. Marka tako mogočno odražal od drugih postav, da je motil celotni vtisk. Ta nedostatek je slikar popravil na ta način, da je dal levu manj živahen izraz.

Neki duhovnik iz Oratorija je nekoč obiskal slikarja pri delu. Našel ga je stoječega visoko na lestvi, ko je pravkar slikal poslednje poteze Madoninega obraza. Bil je tako zamišljen v svoje delo, da gosta niti opazil ni, ter je nadaljeval svoje delo. Čez nekaj časa

stopi na tla, da bi iz daljave opazoval svoje delo. Šele tedaj je opazil v bližini duhovnika. Prijel ga je za roko ter mu rekel ves ginjen: „Poglejte, kako je lepa! Ni moje delo; ne, nisem je jaz slikal; nevidna moč mi je vodila roko. Zdi se mi, da ste Vi iz Oratorija. Povejte don Boscu, da je slika uspela tako, kakor je bila njegova želja." Ves prevzet od ginjenosti in vzhičenosti se je vrnil zopet na delo.

Ko so sliko prenesli v cerkev Marije Pomočnice in jo postavili na svoje mesto nad velikim oltarjem, je Lorenzone padel na kolena in se glasno razjokal.

To je zgodovina slike Marije Pomočnice, ki je kmalu zaslovela po vsem svetu. Razmnožena je bila v tisoč in tisoč izvodih, in ni je salezijanske cerkve, kjer ne bi zavzemala odličnega mesta.

KAKO JE DON BOSCO GOVORIL SVOJIM GOJENCEM.

Don Bosco je vsak večer po večernih molitvah spregovoril svojim gojencem par besedi. Te njegove besede so bile navadno preproste, toda tehtne, velikega vzgojnega pomena. Dne 2. januarja l. 1865. n. pr. je govoril takole.

„Dva dni je že, kar smo pričeli novo leto. Ali ste ga pričeli dobro? Dočakali ste njegov začetek, ali boste dočakali tudi njegov konec? Okoli 11. ure zadnjega dneva lanskega leta je sedel pri mizi brat ministra Della Rovere ter pisal pisma. Nenadoma ga zadene kap in ob eni po polnoči je bil že mrtev, ne da bi mogel prejeti sv. zakramente za umirajoče. Dobro zanj, da je bil vedno dober kristjan. Njegovi prijatelji trdijo, da je za božične praznike pristopil k mizi Gospodovi. Upamo, da ga je Bog sprejel k sebi. Vidite: bili so trije bratje: prvi je bil minister, drugi je, ta o katerem Vam govorim, tretji pa je bil jezuit v Rimu. V štiridesetih dneh je vse tri zadela kap in preselili so se v večnost. So li mislili v začetku lanskega leta, da bo to leto zadnje njihovega življenja? Bodimo torej pripravljeni, kajti, kadar si najmanj mislimo, lahko pride Gospod in nas pokliče. In tedaj, kako bo z nami? Nagla smrt lahko zadene človeka na dva načina: tako, da je nanjo pripravljen; tedaj je smrt pač nenadna, toda ne neprevidena; ali pa tako, da je ob enem tudi neprevidena. Le te poslednje smrti se moramo bati, ker je za nas največja nesreča.

Dragi sinovi, ako bi sedaj prišla smrt, ali bi bili nanjo pripravljeni? Velika večina izmed vas pač; toda nekateri nikakor ne, ker so v smrtnem grehu. Oh, ko bi le-ti videli, kako ostudna pošast jim čepi na zatilniku! Strepetali bi od groze. Že precej časa je, kar jih nameravam opozoriti, toda doslej sem odlašal, ker sem upal, da se poboljšajo. Sedaj bom čakal še nekaj dni, nato jih bom opomnil. Ako bi hotel, bi lahko imenoval vse po imenu. Ostudna pošast hodi okoli vas, dragi sinovi, in išče priložnosti, da bi vas požrla. Hodi za vami, in vas zagrabi sedaj za eno nogo, sedaj za drugo; sedaj tudi za obe. Na vsak način hoče, da bi padli. Pred sabo pa imate Gospo, ki vam ponuja svojo roko; ako se na njeno roko oprete, ni mogoče, da bi padli. Kaj sodite o tistih, ki to dobrotljivo roko odklanjajo, včasih še celo surovo, z jezo in maščevanjem. Gospa jim bo odtegnila roko, rekoč: Nesrečneži! Vi odklanjate mojo pomoč? Dobro, pa bodite pogubljeni, ker sami tako hočete. Storila sem vse, kar je bilo mogoče, da bi vas rešila; sami ste sedaj vzrok lastne nesreče. Dragi sinovi, ostudna pošast je hudobni duh, sovražnik vaših duš, Gospa pa je prebl. Devica Marija."

Tako prisrčno je znal govoriti don Bosco svojim gojencem, ki so z napeto pozornostjo poslušali njegove besede. Ni čuda, če so med njimi vzrastli res pravi angeli po čednosti. Tisti pa, ki niso imeli čiste vesti, so spregledali in se spreobrnili ter bili dobremu očetu čestokrat v največjo tolažbo.

Dne 1. februarja istega leta je ob sličnih priliki dejal svojim gojencem med drugimi tudi tole: „Dragi sinovi, imam vam povedati važno novico. Eden izmed gojencev v Oratoriju bo umrl še ta mesec; komaj bo dočakal, da opravi še enkrat mesečno pripravo na srečno smrt. Več časa mu Bog ne bo dal na razpolago. Upam, da se bo ta gojenec dobro pripravil

na veliki korak." Po teh besedah se je približal nekemu izmed svojih najbolj zvestih gojencev in mu šepetnil na uho ime: *Ferraris.* Dotični je stvar razumel in od tistega časa je skrbno pazil na tovariša, ki mu je bilo določeno umreti. Ne da bi črhnil besedice o tem, kar mu je zaupal don Bosco, mu je bil za angela varuha, se igral z njim, ga vabil v cerkev in k sv. zakramentom. Gojenec Ferraris je bil tedaj popolnoma zdrav. Toda v začetku meseca marca ga je napadla zavratna bolezen in dne 16. marca je lepo pripravljen na smrt izdihnil svojo dušo.

DON BOSCOVA ODLOČNOST.

Don Bosco je bil svojim gojencem dober oče, vendar njegova dobrotljivost ni bila mehkužna in popustljiva, ampak moška in odločna.

V Oratoriju je bilo tedaj več sto gojencev. V skupni obednici jih je nadzoroval in pazil na red tedanji ekonom Askanij Savio, mlad duhovnik, vnet don Boscov pomočnik. Nekateri gojenci ga niso marali, ker je bil precej strog glede reda in discipline. Nekoč mu je nekdo v obednici vrgel v hrbet košček kruha. Savio se je delal, kakor da tega ni opazil. Drugi dan se mu je pripetilo isto. Tedaj mu je bilo jasno, da je to nekdo storil namenoma, zato je zadevo javil don Boscu. Don Bosco je zvečer resno opozoril gojence ter izjavil, da bo moral storilec, ako se dožene njegova krivda, takoj zapustiti Oratorij. Tretji dan, ko so bili gojenci zbrani v vrsti za obednico, prileti kos zeljnatega storža v glavo gospoda ekonoma. Le ta se hitro obrne in na mah zapazi storilca. Brez besede ga zapre v bližnjo sobo, ostale gojence pa pelje v obednico. Storilec je bil Avguštin R. gojenec 5. gimnazijskega razreda. Ni bil sicer slabega vedenja in tudi učil se je precej dobro, toda bil je lahkomišljen in nenavadno živ. Zaprt v sobi je jokal in trdil, da ni storil nalašč, da je hotel zadeti nekega tovariša. Njegov profesor, ki ga je imel zelo rad, je prišel k njemu in ga tolažil. Tudi drugi predstojniki so se zavzeli zanj, mu dali posebej kosilo ter mu obljubili, da se bodo zanj potegnili pri don Boscu. Kmalu je bilo splošno razpoloženje med osebjem naklonjeno temu gojencu in mnogi so godrnjali radi prevelike strogosti ekonomove. Don Bosco je molčal. Toda pri večernih molitvah je javno napovedal, da bo moral gojenec R. takoj naslednje jutro zapustiti zavod. Ta odločitev je močno zadela in razburila tiste, ki so se bili zavzeli za gojenca in prevzeli nase njegovo zaščito. Sklenili so, da odločno nastopijo zanj pri don Boscu. Eden izmed njih gre k njemu v sobo, ko je pozno v noči sedel pri pisalni mizi in pisal. Sporočil mu je zahtevo tovarišev, da se gojencu, ki ni imel slabega namena, pogrešek spregleda. Don Bosco je odgovoril: „Prestopek je ugotovljen; kakšen pa je bil njegov namen, o tem sodi edinole Bog. Dejanje tega gojenca bi v sedanjih okoliščinah lahko povzročilo velik nered in kršenje discipline Sicer bi se dala vsa stvar še kako popraviti, da niste vi z neprevidnim nastopom preprečili vsako popuščanje. Jaz ne bom nikdar trpel, da bi se postavna oblast v zavodu kakorkoli zapostavljala.

Ostalo je pri prvotnem sklepu: gojenec je moral zapustiti Oratorij. Ko so se duhovi pomirili in ko je gojenec pisal don Boscu pismo, v katerem ga je lepo prosil odpuščanja, je dovolil, da se je zopet vrnil v zavod, kjer je nato mirno dovršil svoje študije.

Ta dogodek je bil vsem v svarilo, ker so spoznali, kako don Bosco zahteva spoštovanje oblasti v zavodu in da se ne pomišlja odsloviti gojenca, ako tako zahtevajo disciplinarni oziri.

Podpirajmo misijone z molitvijo, z dobrimi deli, zlasti pa z denarnimi prispevki! Vse kar storimo za razširjenje kraljestva božjega na zemlji nam bo Bog obilo poplačal v nebesih. Bodimo velikodušni do Boga in Bog bo velikodušen z nami.

Dva jubileja.

Letos preteče 50 let, odkar je tedanji papéž Leon XIII. potrdil formulo za blagoslov Marije Pomočnice, kakor jo je predložil sv. kongregaciji v Rimu sam čast. Janez Bosco. Zdi se, da ta jubilej nima sam na sebi velikega pomena. Vendar ni tako. Blagoslov Marije Pomočnice je bil mogočno sredstvo v don Boscovih rokah in tudi v rokah njegovih naslednikov za širjenje pobožnosti do Marije Pomočnice in za razvoj salezijanskih del. Koliko bolj ali manj čudežnih ozdravljenj so verniki dosegli po tem blagoslovu! Koliko dobrotnikov so na ta način pridobile salezijanske ustanove! Zato je potrditev formule, s katero se sme ta blagoslov deliti, v najožji zvezi s procvitom salezijanske družbe. Primerno je tedaj, da se tega jubileja spominjamo tudi mi, tem bolj ker se je med nami pobožnost do Marije Pomočnice, ki ima svoje središče v rakovniškem svetišču, tako lepo razširilo kakor malokje drugod.

Nekaj dogodkov, ki pričajo o velikih milostih, ki jih je podelila Marija po tem blagoslovu.

L. 1885. so predstavili don Boscu bolnico, ki je bila vsa skljućena; zlasti roke je imela otrple, skrčene in zverižene, kakor zvite v klopčič. Prosili so don Bosca za blagoslov Marije Pomočnice. Don Bosco je ustregel njihovi želji nato reče bolnici:

— V imenu Marije Pomočnice, iztegnite roko, zaploskajte in recite z mano: „Živela Marija Pomočnica!"

— Oče, je odgovorila, saj vidite da ne morem ugoditi Vaši želji.

— Le ubogajte, gospa! Vi še ne veste, kaj Vam namerava storiti Marija Pomočnica.

— Ni mogoče, dobri oče; že leta in leta mi roke prav nič ne služijo.

— Ali nimate nič vere? Ako jo imate, storite, kar vam rečem.

Na te besede je bolnica stegnila roko skušala zaploskati in storila je to brez težave. S solznimi očmi je vzkliknila: Živela Marija Pomočnica! Čudež je bil očiten.

L. 1886. je bil don Bosco na Španskem v Cannes. Prinesejo mu mlado bolnico ležečo in privezano na nosilnico. Njeni starši ga prosijo za blagoslov Marije Pomočnice. Don Bosco je bolnico blagoslovil, nato pa ukazal, naj jo razvežejo, da bo vstala.

— Nemogoče, zdravniki so ji strogo prepovedali vstati.

— Imate li zaupanje v Marijo Pomočnico?

— Gotovo, da ga imam.

— Dobro, storite tedaj, kar sem Vam rekel.

— Ubogajte don Bosca, se je oglasila tedaj bolnica, saj se že počutim boljšo.

Tedaj so jo razvezali. Bolnica je vstala in hodila, česar že štiri leta ni mogla storiti.

Istega leta, ko je bil don Bosco na Španskem, mu privedejo bolno mlado gospo, ki je imela tako pohabljene noge, da je mogla hoditi le oprta na dve spremljevalki. Poskusila je vsamogoča zdravila, toda zaman. Ko je čula, da je don Bosco v Barceloni, se je dala peljati k njemu v spremstvu več oseb iz njenega kraja. Bilo je 28. aprila. V govorilnici salez. zavoda je prejela blagoslov Marije Pomočnice. Ko je odhajala iz zavoda je hipoma začutila, da je popolnoma zdrava. Vrnila se je k don Boscu in se mu zahvalila za milost prejeto po Mariji Pomočnici.

Cele knjige bi lahko napisali o veliki naklonjenosti Marije Pomočnice onim, ki prejmejo z preprosto vero in globokim zaupanjem njen blagoslov. To naj budi tudi v naših srcih veliko zaupanje do te naše nebeške Matere, ki nas ljubi s tako neizčrpno ljubeznijo.

* * *

Tudi drugi jubilej se nanaša na češčenje Marije Pomočnice. Letos preteče namreč 25 let, odkar je bila kronana podoba te nebeške Kraljice, ki se časti v njenem svetišču v Turinu. Tudi to veliko odliko nam je naklonil veliki papež Leon XIII. Kaj je privedlo sv. očeta, da je dal ukaz kronati podobo Marije Pomočnice? V prvi vrsti premnogo število dobrot in milosti, ki jih Marija deli vernikom vseh krajev, ki se k njej zatekajo v njenem svetišču v Turinu. S tem dejanjem je sv. cerkev javno in slovesno priznala, da je pobožnost do Marije Pomočnice velikega pomena za krščansko ljudstvo.

Veselimo se tudi mi tega dogodka ter poromajmo večkrat v mislih v svetišče Marije Pom. v Turinu in izročimo naši nebeški Materi vse svoje dušne in časne zadeve.

Sestra Marija Mazzarello, prva predstojnica Hčera Marije Pom.

(Življenjepisne črtice.)

ZIBEL.

V severni Italiji, v Piemontu, med monferrinskimi griči leži vas *Mornese*: ponižne kmetiške koče z marljivimi seljaki, ki jim z zarjavelih obrazov seva tiha zadovoljnost, v srcih pa biva preprosta vera in mir božji. Nad kočami se dviga zvonik stražar, ki čuva, da ne stopi brezbožna noga v gorsko zatišje, da zloben sejavec ne zaseje ljulike v verna srca.

Ob cerkev se je naslonilo župnišče, pastirjev dom, hiša don Pestarina, morneškega župnika. Pozna se mu, da ni več mlad: lasje se mu belijo, čelo gubanči in postava se mu polagoma upogiba; ali oko gleda v svet še dobrohotneje, na ustnih se mu ziblje ljubezniv nasmeh. Kakor don Bosco! Don Pestarino je don Boscov velik prijatelj! Hotel je dati don Boscu vse, da, celo samega sebe in se uvrstiti med število njegovih sodelavcev, toda don Bosco, mož božji, mu je dejal:

„Dobri don Pestarino, ostanite pri svoji čredi! Tam Vas Bóg potrebuje."

Don Pestarino je veselo ubogal. Vedel je: don Bosco je svetnik, njegov duh prodira v bodočnost. In Bog ve . . .

In ostal je pri svoji čredi.

Ni se kesal svoje pokorščine. Pod njegovim vodstvom je vzklila kot iz gorčičnega zrna neznatna ustanova, ki je z leti zrastla v mogočno drevo, ki razteza svoje košate veje po vsem svetu. Don Boscu je pomagal ustanoviti družbo Hčera Marije Pom. za vzgojo zapuščene ženske mladine in vzgojil je ob enem prvo predstojnico te družbe: sestro Marijo Mazzarello.

* * *

Dne 9. majnika l. 1837. je morneški župnik krstil novorojeno dete. Bila je deklica. Z vajeno roko je zapisal v krstne bukve: Marija Mazzarello, hči Jožefa Mazzarella in Magdalene roj. Calcagno. Zapri je knjigo in zamišljeno zrl za odhajajočimi botri.

„Da bi te majniška Kraljica čuvala, dete! Da bi te angel božji varno vodil po poti življenja!"

Medtem so botri hiteli z dragocenim bremenom čez dolino k mali skupini hiš, ki so se v solncu svetile na bližnjem pobočju. Mornežani so imenovali to skupino „Mazzarelli": desetorica koč s podružno cerkvico na holmu, ki so jo verni Mornežani zgradili v zahvalo Mariji Pomočnici, da jih je 1836. obvarovala pred kolero.

Botri so dospeli do cilja in stopili črez prag prijazne kmečke koče v družinsko, preprosto pobeljeno sobo. Roditelja sta jih radostno pozdravila. Skupno so se nato veselili presrečnega dne.

Nad zibelko novorojenke se pa niso sklonile ne Rojenice ne Sojenice, ampak sami angelci božji so razgrnili nadnjo srebrne peroti in ji prerokovali trnjevo od Boga blagoslovljeno pot življenja.

Kjer je Mariji stekla otroška zibel, v tisti borni, beli sobici, je danes v steno vdelana plošča z napisom: Tu prvi jok in prvi nasmeh in prva molitev sestre Mazzarello.

O ljubo gnezdece! Kako me spominjaš na borni domek v Becchi, kjer se je rodil izvoljenec božji, Janez Bosco! Tu in tam holmi in doli, drevje in trta, zdrav gorski zrak in smehljajoče se nebo; tu in tam smehljajoče se uboštvo, gostolenje slavca, meketanje črede.

Tu se je rodila Marija in preživela zlata

leta prve mladosti. Bil je to prvi majniški cvet, ki ga je vsadila blažena Devica in ga vzgajala zase, samo zase.

Kolikrat se je skrbna mamica sklanjala nad snivajočim detetom in ugibala: Kaj ga čaka? Kaj mu je namenil Gospod? Cvetje? trnje?

Pod materino veščo roko je Marija napravljala prve nerodne stopinje, na njenih kolenih je jecljala sladki imeni Jezusa in Marije. Verna mati je sejala v mlado srčece prva semena krščanske vzgoje. In Gospod je z veseljem zrl na lepo se razvijajočega otroka.

Minuli sta dve leti v solncu sreče in zadovoljnosti. In glejte! V družini Mazzarello se je pojavilo novo veselje. Mariji se je rodila sestrica Felicita. In potem še druga sestrica. In potem trije bratci. O, blagolov Gospodov v obilnosti drži na hišo pravičnega.

OTROK.

Ko je bilo Mariji šest let, se je obitelj Mazzarello preselila v Valponesco. Tako se je imenovalo posestvo, ki se je razprostiralo na pobočju od vasi uro hoda oddaljenega griča. Hišo so obkrožali vinogradi, više gori so pa šumeli hrastovi gozdovi.

V tem skromnem zatišju je Marija dozorevala. Z delom in molitvijo se je nevede pripravljala na božje poslanstvo. Daleč od hrupa in šuma je poslušala glas božji, ki jo je vedno razločneje in ljubezniveje vabil k sebi.

Komaj šestletna in že je sledila Gospodu. Toda pot ni bila vedno ravna in gladka. Noga ji je često zadela ob kamenje, spotaknila se je ob korenini. Bila je pač Evina hči in se je morala boriti proti napakam.

Bila je živahnega, nekoliko prešernega značaja in jako delavna. Pomagala je očetu na polju in v vinogradu, seveda ne z lopato in krampom, ampak z malimi uslugami, ki jih je kot otrok zmogla; z materjo sta skrbeli za red in snago v hiši. Kako se je ob sobotah svetila posoda! Kako so bila okna prozorna in čista!

Zgodaj v jutru sta hiteli z materjo k službi božji. Dolga, nerodna pot; po zimi mraz, led in sneg. In vendar! Vse se pretrpi za Jezusa. Ko bi videli našo Maričko v cerkvi! Kako lepo se je vedla, kako nedolžno je zrla na oltar in kako pobožno je molila!

Sosede so materi namigavale ter ji čestitale: „Kako pridna deklica! Srečna si, ki imaš tako pridnega otroka!"

Marija je bila v resnici pobožna in verna. Le enemu se ni mogla privaditi in se ni mogla: pridigi. Med pridigo se je dolgočasila, misli so ji begale drugam, v očeh jo je ščemelo, zaspanec jo je napadal, večkrat se je zazibala v sladek sen. Toda to še ni bilo najhujše. Mati je doma zahtevala, naj pridigo ponovi. Toda čestokrat ni šlo.

Mati Magdalena je veliko dala na župnikove besede in jih je često ponavljala svoji hčerki. Nekoč je Marija hotela med druge deklice, da bi se malo poigrala. Mati je ni pustila. „Ti ne smeš izpred mojih oči!" „Zakaj ne?" je ljubovala hčerka. „Ker je moja dolžnost, da te čuvam. Duhovnik je onidan govoril v cerkvi o dolžnostih staršev in otrok: da morajo starši čuvati nad otroci in da morajo otroci starše ubogati. Ali se več ne spominjaš?"

Ali zakaj mi ponavljate pridigo — se je vznevoljila deklica, „ko sem jo vendar prav dobro slišala!"

„Ponavljam ti jo, da se ti dobro vtisne v spomin. Ako hočeš, da te bo imel Bog rad, me ubogaj in ne sili izpred mojih oči."

In še ji je dobra mamka dokazovala, dokler ni oče z resnim ukazom uklonil hčerkine trme.

Pridige so Marijo dolgočasile. Krščanski nauk pa je ni dolgočasil. Don Pestarino je znal tako lepo in lahkoumljivo razlagati svete resnice, da so dečki in deklice kar hrepeneli po krščanskem nauku.

Marija je bila vedno med prvimi.

„V veronauku ne maram zaostajati, vse hočem prekositi, tudi dečke."

In don Pestarino je bil vesel take učenke. Javno jo je pohvalil, dasi to ni bila njegova navada.

Zvesto se je Marija učila katekizma, ki ji je razodeval toliko lepote božje. Spoznavala je Boga, Stvarnika nebes in zemlje, zato ga je tudi vzljubila z vsem srcem in Njegovi službi posvetila vse svoje sile.

In Gospod se je ozrl nanjo, jo objel in poljubil z večnim poljubom.

Marija je bila pripuščena k prvemu sv. obhajilu. Bilo ji je enajst let. Dolgo je čakala in mrla v hrepenenju po Prijatelju svoje duše. Zdaj prihaja večni Ženin v mali stan njenega srca.

Krasno aprilovo jutro. Solnce izhaja izza gora. Marija ga ne vidi. Gleda drugo Solnce: bela hostija vzhaja iz tabernakelja in tone med lilije in rože, tone v njeno čisto in ljubečo dušo.

Marija je srečna. Zdaj ima Jezusa, ima vse. V njej gori ljubezen do božjega Gosta. Navdušeno mu prisega zvestobo za vedno.

(Dalje prihodnjič).

MISIJONSKA POROČILA.

IZ DALJNEGA VZHODA.

Mnogo smo že poročali o naših misijonih v Indiji, zlasti o Assamu. Danes prinašamo poročila našega misijonarja Piaseckega, delujočega v Gauhatiju, ki leži istotako v Assamu. Ker poročilo obsega mnogo zanimivega, mislimo, da bo s tem ustreženo našim blagim čitateljem, ki se tako živo zanimajo za misijone in za misijonske pokrajine. Omenjeni naš misijonar, ki je rodom Poljak, piše takole:

Misijonsko delovanje se mora boriti z mnogimi ovirami, ki pa niso povsod enake, ampak odvise od krajevnih razmer, v katerih misijonar deluje. Znano je, da Indija po velikosti prav malo zaostaja za Evropo; zato pa se tu misijonsko delo v raznih pokrajinah razvija v razmerah, ki se močno razlikujejo med sabo. Težav, ki jih ima n. pr. misijonar v Assamu, ne poznajo drugi misijonarji v Indiji. Kdor pa pozna Assam, dobro ve, da je tudi tu misijonsko delo povsem različno že na dveh misijonskih postajah, ki sta samo nekaj kilometrov oddaljena ena od druge. Tako n. pr. sta Gauhati in Shillong komaj sto kilometrov vsaksebi in vendar imata popolnoma drugačno prebivalstvo, jezik, običaje, da, še celo podnebje.

KASTE IN RODOVI.

Znano je, da se prebivalstvo v Indiji po večini deli v kaste, ki so več ali manj strogo ločene med sabo in ki so čestokrat močna ovira misijonskemu delovanju. Pa tudi v tem oziru ni povsod enako. Pri narodih, ki so se semkaj priselili kot n pr. *Munda, Oravu, Kharia, Uria* razdelitev na kaste skoro ne pride v poštev, kajti pojem kaste je pri njih slabo razvit. Ko bi mogel med njimi omejiti pijanstvo, bi se dalo mnogo doseči.

Tudi plemena, ki so naseljena po hribih, kaste skoraj ne poznajo. Ako se pa približamo domačemu plemenu *Rachari*, ki prebiva v ravninah in se peča s poljedelstvom, ribarstvom ter lovom, tedaj težave radi razdelitve na kaste močno rastejo. To pleme je sorodno Assamitom, ima svetlejšo polt in prezira druge, ki so temnejše polti. Vendar tudi pri njih težave s kastami še niso nepremagljive.

Vse drugače pa je pri Assamitih. Pri njih šele čutimo, kaj se pravi kasta. Vsi so častilci Brahme, so silno ponosni in zaničujejo Evropejca. Do sedaj med njimi ni bilo uspehov. Šele letos se mi je posrečilo pridobiti nekatere, ki so vsi iz kaste kmetovalcev. Drugi iz višjih kast so prepričani, da vsakdo s pristopom h krščanstvu onečasti svojo rodbino, zato ga popolnoma izključijo iz svoje družine in gorje mu, ako se približa prostoru, kjer je zbrana: vsa hiša postane nečista in treba je bramina, da jo s posebnimi obredi zopet očisti, kar pa je treba dobro plačati. Hvala Bogu, da tudi oni počasi opuščajo predsodke o kastah. Vendar se večina še krčevito drži svojih običajev ter mrzi krščanstvo kot evropsko vero. Svojim bogovom na čast prirejajo sijajne procesije, za katerimi naše daleč zaostajajo, ker se moramo boriti z bedo in pomanjkanjem.

ODGOJA OTROK.

Dve najnižji kasti prebivalstva puščajo odgojo otrok skoro popolnoma v nemar. Dokler je dete majhno, ima svoj stalni prostor v materinem naročju. Mati hodi z njim na delo in k zabavi, z njim se opijani in valja po blatu. Ko dete nekoliko doraste in je zmožno za delo, tedaj se smatra le kot vir dohodkov, ki jih roditelja seveda poženeta po grlu. V šolo otrok ne pošiljajo, ker bi ne mogli ničesar zaslužiti in tako bi zmanjkalo denarja za žganje. Naše šole bi sicer dosegle nekaj uspehov, pa kaj, ko nam vedno primanjkuje sredstev. Za vzgojo in vzdrževanje učiteljev je treba denarja, a tega nam vedno manjka.

Assamiti so pa v tem oziru popolnoma razlikujejo od drugih. Glede vzgoje otrok so naravnost vzorni in mnogo žrtvujejo, da njih otroci dobijo potrebno izobrazbo. Njihove šole so prenapolnjene; imajo pa to napako, da je njihovo vzgojno delo enostransko in ne pripravlja otroke za življenje.

VDOVE.

Tu je postava ali običaj, ki brani vdovi poročiti se v drugo. Tega običaja se posebno strogo drže privrženci vere Hindu, dasi tudi med njimi ta običaj ni splošen, ampak se ga drže le bolj prebivalci višjih kast. Pa tudi med višjimi kastami se ne izvršuje vedno z enako strogostjo. Kjer je dovoljen vdovi drugi zakon,

se isti ne vrši z navadno slovesnostjo, ampak čisto na tihem in ne ob prvem, ampak ob zadnjem luninem krajcu. Vdovec brez težave lahko sklene drugi zakon med tem ko med Hindu velja prislovica: Vdova je vdova za vedno. Zato pa je v Indiji med moškimi vdovcev le 5 odstotkov, vdov pa je med ženskami 20 odstotkov, to se pravi, da je vsaka peta ženska vdova. Dejstvo je, da je v Indiji 20 milijonov vdov, ki se ne morejo omožiti, če bi to ne vem kako želele.

Kako se razlaga tako veliko število vdov? Tukaj se sklepajo po navadi zakoni že med otroci, tako da čestokrat žene postanejo vdove

sicer v prazni veri, da vdova prinaša nesrečo. Po njihovem mnenju je dejstvo, da je izgubila moža, dokaz njene hudobije in slabega vedenja, radi katerega so jo hoteli razjarjeni bogovi očitno kaznovati s smrtjo moža. Zato so vdove zaničevane, izključene iz družbe in opravljajo le najnižje hišne posle.

V zadnjem času opažamo, da se javno mnenje glede tega vprašanja počasi obrača na boljše. Tu in tam se najdejo osebe, ki dvigajo svoj glas proti tej navadi. Vendar pa je to zaenkrat le še prizadevanje posameznikov, in ni še opaziti splošnega odpora, ki bi objel širše kroge.

Indija. Misijonarja na potovanju v ind. mesto.

že v detinski dobi. Po statistiki iz l. 1911. je bilo v Indiji 33 tisoč vdov starih manj kot pet let.

Morda bo kdo vprašal: kje pa je vzrok te strašne prepovedi? Na to vprašanje odgovarjajo indijski bogoslovci takole: Zakon pravovernega Hindu je nekaj svetega in zato nerazrušljiv in večen. Iz tega sledi, da vdova ne more imeti več drugega moža.

Proti temu bi se dalo ugovarjati, kajti nedosledno je, zahtevati za ženo — vdovo to, česar se ne zahteva za moža, ki mu je umrla žena. Pa tudi je ta običaj novost, ki ga indijske svete knjige sploh ne poznajo. Treba bi bilo vprašati indijskega teologa, kako odgovori temu ugovoru, toda z njimi je težko razpravljati, ker so nedostopni za vsako pametno razpravljanje.

Vendar ima tudi ta običaj svoj vzrok in

PODNEBJE.

Podnebje je v Assamu precej zdravo. Res da je precejšnja vročina, ki se čuti posebno v nekaterih krajih in organizem precej oslabi, vendar je mogoče vztrajati. Kakor znano, pade v Assamu silno veliko dežja, kljub temu vlaga ne vpliva preveč kvarno nà zdravje. Sicer je prebivalstvo podvrženo raznim boleznim, ki so zelo razširjene, pa temu ni vzrok podnebje, ampak pomanjkanje tistih udobnosti, ki jih nudi civilizacija in nemarnost ljudstva, ki ne mara uporabljati zdravstvenih pripomočkov. Ako misijonar ni ravno preveč obložen z delom in ima zadostno hrano, se lahko ustavlja vsem boleznim.

PROMETNA SREDSTVA.

Velika ovira za razširjenje sv. vere so tudi

slaba in nezadostna prometna sredstva. Mnogo truda stane misijonarja, ki more prepotovati več milj peš ali pa na kolesu v neznosni vročini Poti so zelo slabe in večkrat sem vzdihnil, otiraje si potno čelo: „Kdaj pač bomo mogli posluževati se letal!" Vodna pot je samo po reki Bramaputri. Ta reka je silno široka in polna sipin in plitvin, tako da večkrat parnik obtiči na pesku, dokler ga ne reši drug parnik ali pa šele prihodnje deževje. Evropejski posestniki velikih čajnih nasadov imajo lastne avtomobile, ki nam jih radi posodijo, ako obiščemo njihove delavce, dasi so ti posestniki po večini protestanti.

GLAVNA OVIRA.

Naštel sem ovire, ki zadržujejo delo pokristjanjenja tukajšnjih krajev in sicer porazdelitev na kaste, zanemarjena vzgoja otrok, krivične postave glede vdov in slaba prometna sredstva. Toda če bi me kdo vprašal: katera je glavna ovira, da krščanstvo ne more napredovati tako kakor bi bilo treba, bi mu odgovoril: „Dajte nam več misijonarjev, pomnožite število delavcev v vinogradu Gospodovem, preskrbite jim potrebna gmotna sredstva, pa boste videli, kako bo rastlo število spreobrnjencev." Mi si pomagamo na različne načine: proučujemo krajevne razmere, iščemo najprimernejših sredstev, pridobivamo izkušnje, organiziramo delavne moči, ki so nam na razpolago ter storimo, kar je v naši moči. Toda ko delo presega naše moči, tedaj moramo večkrat povesiti orožje in se umakniti iz bojne vrste na veliko škodo misijonskega dela.

DOSEDANJI USPEHI.

Da podam skromno sliko, koliko uspeha rodi smotreno in dobro organizirano misijonsko delo, sem sestavil seznam krstov na naši postaji v Gauhatiju v zadnjih petih letih. Število misijonarjev je bilo ves čas isto..

L. 1923. je bilo 252 krstov.
24. „ „ 311 „
25. „ „ 438 „
26. „ „ 528 „
27. „ „ 558 „

Letos upamo, da bo število krstov doseglo tisoč.

Kako potrebno je, da vsi brez izjeme podpirajo misijonarje. Kdor ne mara žrtvovati denarnih sredstev, naj moli zanje in prosi Vsemogočnega za nebeški blagoslov. Ako bodo vsi verniki složno delovali za misijone, se bo število spreobrnjencev prav naglo množilo v čast božjo in zveličanje duš.

Gauhati, v aprilu 1928.

Leon Piasecki
Sal. misijonar.

IZ EKVADORJA.

G. B. T. nam piše: „Vse je zopet mirno. Prejšnje revolucijonarno gibanje je utihnilo. Kako težke čase preživljajo tu verniki, se je pokazalo na praznik presvetega Rešnjega Telesa. V Cuenci so zaprosili pri predsedniku za dovoljenje, da bi smeli nesti presv. R. Telo za procesijo. Odgovor se je glasil: ne! To je zelo razburilo in užalostilo dobre krščanske duše, a zelo razveselilo moderne pogane. Tako daleč smo tedaj prišli, da se ne smejo več vršiti procesije po mestih. Na Angleškem, kjer prevladujejo protestantje, in povsod drugod je to dovoljeno, le v Ekvadorju je prepovedano! Kdaj se bodo duhovi tudi tu streznili? Ali ne zadostuje sovražnikom cerkve, da so prelili kri junaškega Garcia Morena?

Naše misijonsko delo kljub vsem homatijam vedno napreduje. Duhovnik, ki vodi tukajšnji misijon je silno obložen z delom, obiskuje bolnike po okolici, katehizira, ter se na vso moč trudi, da bi privel čimveč duš k pravi veri. Jaz pa se pečam skoro izključno s svojimi dečki. Kar mi časa preostaja, ga porabim za učenje. Gojenci, hvala Bogu, še precej dobro napredujejo; sicer jih lenoba in občutljivost še vedno držita v svojih krempljih, vendar upamo, da jih bomo polagoma privadili na večjo odpornost in vztrajnost.

Vsak večer posvetim tudi nekaj časa mojemu Indijančku bratcu umrlega Tončka, o katerem sem Vam zadnjič pisal. Živi v našem misijonu in pomaga opravljati nekatera hišna dela. Rad prisostvuje sv. maši in nekega dne mi reče:

— Oče jaz sem najnesrečnejši na tem svetu.

— Zakaj pa, moj dragi Angel (tako mu je namreč ime)?

— Zato, ker vidim, da drugi smejo prejeti Jezusa v sv. hostiji, jaz pa tega ne smem.

— Le potolaži se! Potrpi nekaj časa in tudi tebi bo dovoljeno pristopiti k mizi Gospodovi.

— Oh, ko bi bilo to že kmalu!

Tako se v mladem, nepokvarjenem srcu

vzbuja hrepenenje po Onem, ki je kralj naših src in ki nam edini prinese pravo srečo in zadovoljnost.

Marija Pomočnica me do sedaj še ni zapustila. Pri mojem delu, ki je v resnici precej težavno, me vedno blagoslavlja in obsipa s premnogimi milostmi. Naši Indijančki, pa tudi mešanci, so po večini precej dobri, vendar je tudi nekaj takih, ki niso prav nič dovzetni za resnico in krepost.

Končno prosim, da priporočite našim sotrudnikom in sotrudnicam naš misijon, v katerem vlada prava beda. Kako dobrodošla bi bila vsaka pomoč. Zlasti smo potrebni mašne obleke in cerkvenega perila. Ubogi misijonar sam ne ve, kako bi si pomagal pri tej revščini, ker misijon pogreša velikodušnih dobrotnikov. Za vsak dar bi bili iz srca hvaležni in naši dečki bodo molili vsak dan za tistega, ki bi kaj žrtvoval za naš misijon.

Sprejmite iskrene pozdrave ne samo od mene, ampak tudi od vseh naših gojenčkov.

Janungcay 25. junija 1928.

Bogomil Trampuš
Sal. kl. misijonar.

ASSAM.

Tekma treh rek pri rodu Khasi.

(Poroča g. K. Mlekuš.)

Spominjam se da sem čital nekdaj v ljudski šoli o treh slovenskih sestrah Soči, Savi in Dravi, ki so sklenile, videč z vrha Triglava v daljavi lesketajoče se morje, tekmovati med seboj, katera bo prišla prva do morja.

— Kaj pa boš s tem? — si bo mislil morda kateri izmed čitateljev, — kaj nas brigajo spomini iz tvojih šolskih let! — Le počakaj, takoj ti bom povedal: Tudi Khasi imajo slično pripovedko in če boš potrpežljiv, ti jo bom povedal. Vendar prosim te, da iz te pripovedke ne sklepaš, da so bili Slovenci v Indiji ali nasprotno naši vrli Khasi v lepi Sloveniji, kjer bi bili slišali to pripovedko.

* * *

Približno 4 km južno od Shillong-a se dviga najvišji vrh hribov Khasi, ki se imenuje Shillong. Khasi menijo, da prebiva tamkaj bog Shillong, in letna žrtvovanja v Nongkrem-u, o katerih sem že pisal, se vršijo temu bogu v čast. V davnih časih, ko je bila zemlja še mlada — tako pripoveduje pripovedka Khasi — sta prebivali na tem hribu dve vodni vili Umngot in Umiam, ki sta bili najbrž hčeri onega gorskega boga.

Nekega dne sta sedeli vrh hriba in zrli v daljavo, kjer se razprostira bengalska ravnina. Zahotelo se jima je tjakaj in sklenili sta spustiti se na pot. Obenem sta hoteli skušati svojo naglost v tekmi in določili sta kot cilj vas Duwara, ki se razprostira ob vznožju hribov Khasi.

Rečeno storjeno. Obe sestri sta se spustili izpod vrha hriba in stekli proti ravnini. Umngot je tekla mirno po udobnih dolinah, vijoč se sedaj na levo sedaj na desno okoli hribov brez vsake naglice, brez vsake napetosti. Nič ji ni bilo za to, da se je s tem zamujala. Brez brzin, brez vodopadov je prišumljala v ravnino. Prišedši tjakaj, se je najprej ozrla po svoji sestri. A ni je bilo od nikoder. Zato se je vrnila proti hribom in tekla ob njihovem vznožju, dokler ni dospela v Duwaro. Ker še vedno sestre ni bilo od nikoder, je hotela čakati in zato zastavila nekoliko svoj tek ter skoraj v krogu zavila po dolini. Radi tega jo imenujejo ondotni prebivalci Rupatylli (ovratnica), ker izgleda kakor srebrna ovratnica.

Umiam je hotela v svoji ošabnosti vsekati si strugo naravnost čez hribe in doline, čez drn in strn, ne glede na skale in hribe, ki so se ji nastavljale. Divje se je zaganjala proti skalnatim apnenčevim stenam in hotela jih je prisiliti, da se umaknejo njenemu viharnemu besnenju. S tem pa je samo čas tratila, ker se skale in hribi le niso hoteli umakniti. Besneča in penečih se valov je prihrumela v ravnino Shella (Šelà) svesta si svoje zmage, ker je v resnici njena pot bila zelo kratka. Ali kakšno je bilo njeno presenečenje, ko je videla svojo sestro, ki jo je pozdravljala z veselim šumenjem igrajočih se valov. Rada bi se bila pogreznila v zemljo, da bi skrila svojo sramoto in ker ji to ni bilo mogoče, se je razdelila v pet malih rečic in odhitela skozi ravnino proti morju.

Oni krog, katerega je napravila Umngot, ko je pričakovala svojo sestro Umiam, je ostal kot trajen spomin zmage mirne Umngot nad svojo ošabno sestro. In res iz južnega pobočja hribovja Khasi se opazi ta srebrn krog, ki izgleda prav kakor ovratnica iz nanizanih srebrnih novcev, kakršne rabijo dekleta Khasi pri narodnem plesu·

MILOSTI MARIJE POMOČNICE.

Zakaj ste tako malomarni? Imate mater, ki v svoji moči in svojem usmiljenju daleč prekaša vse matere te zemlje, pa se ne zmenite zanjo, pa je ne prosite nikdar pomoči. In ta mati, kako iskreno želi, da bi se v obilnem številu in v vseh svojih potrebah obračali do Nje, ki ima roke polne milosti in bi jih tako rada delila, pa jih je tako malo, ki se zatekajo k Njej in se poslužujejo njene moči in dobrote! Vzdramite se vendar! Saj vidite, kako ste potrebni Marijine pomoči! Zakaj iščete pomoči tam, kjer je ni najti? Koliko vas je žalostnih in iščete tolažbo med svetom! Marija je *tolažnica žalostnih*, pri njej se najlažje najde tolažbo. Koliko vas je bolnih in iščete zdravja pri vsevrstnih zdravnikih in se kljub obilnim stroškom bolezen ne odmakne. Pojdite k Mariji ona je *zdravje bolnikov*, in premnogi, ki niso nikjer našli pomoči, so jo našli pri Mariji Devici. Koliko vas ječi v valovih nesreče: nesreča v družini, nesreča na polju, nesreča pri živini, nesreča v trgovini! . . . Marija je *zvezda polarnica*, ki vodi iz viharjev nesreče v mirno pristanišče. Koliko vas blodi v nevarnostih večne pogube! Marija je *vrata nebeška*, voditeljica v zveličanje. Koliko vas zdihuje v vsevrstnih potrebah! Zakaj vzdihujete, ko imate tako blizu Marijo, tako blizu pomoč! . . .

Tako piše goreč Marijin častilec. Te besede naj bodo v bodrilo vsem našim sotrudnikom in sotrudnicam, da se bodo vedno radi in polni zaupanja obračali do tiste, ki se ne imenuje zastonj Pomočnica kristjanov. K temu naj pripomorejo tudi te nove zahvale, ki naj kakor toliko jezikov kličejo svetu: „Obračajte se k Mariji kakor mi, tako se boste tudi vi v kratkem prepričali, kako mogočna je Marijina roka, kako usmiljeno njeno srce.

P. P. Ljutomer, nam piše: „Zahvaljujem se Mariji Pomočnici za pomoč in za srečen izid iz težkega duševnega in gmotnega položaja, ter kličem: „Marija Pomočnica kristjanov, prosi za nas in pomagaj nam še zanaprej v vseh dušnih in telesnih težavah!"

Mar. Pokorn Vinkelj: „Moja hči je obolela v glavi. Morala je v bolnico, da se izvrši težka operacija. V tej stiski sem se obrnila zaupno k Mariji Pomočnici na Rakovniku z devetdnevnico. Obljubila sem tudi objavo v Vestniku, ako mi hčerka ozdravi. Moje zaupanje ni bilo zastonj. V 2 mescih je bila hčerka popolnoma zdrava."

Rok Klemenšek, Solčava, poroča: „Težek vol nam je nevarno zbolel. Pretila nam je občutna škoda. V tej stiski se zaupno zatečem k Mariji Pom. in nevarnost je kmalu popolnoma minula.

Pri oranju na strmih hribih se nam je zgodila težka nesreča; prav lahko nam bi se ubila oba vprežena konja, toda Marija je nesrečo preprečila tako, da je zadevo vsak smatral za očividen čudež.

Francka Mezeg iz Ljubljane. — Pred letom jo je napadla težka bolezen. Hirala je in hirala in vsi so obupovali nad njenim življenjem. Tudi sama se je večkrat izrazila: „Če Marija ne bo pomagala, ni več nobenega upanja." Bila pa je velika častilka Pomočnice kristjanov. Vsako soboto je prihajala na Rakovnik in pomedla svetišče, obrisala prah ter okrasila oltarje, zlasti oltar Marije Pom. kristjanov. Nikdar ni manjkalo svežih cvetic, za katere je prosila pri svojih znancih. Kaka škoda bi bila, če bi umrla! V skrajni nevarnosti se je obrnila k Mariji Pomočnici ter obljubila, da bo, če ozdravi, v znak hvaležnosti vedno, dokler bo mogla, skrbela za snago Marijinega svetišča. Mariji je dopadla radodarna obljuba. Komaj jo je izrekla, se je bolezen ustavila; začelo se je obračati na bolje in po dolgi mučni bolezni je hitro ozdravela in zdaj marljivo izvršuje, kar je obljubila. Zdrava in močna, kakor že dolgo ni bila, prihaja veselo na Rakovnik in skrbi za snago in olepšavo svetišča.

Savšek Ana iz Polšnika piše: „Dolgo že odlašam, zdaj moram storiti, kar dolgujem. Obljubila sem Mariji Pom. krist. majhen dar, ako obvaruje mojega sinčka oslovskega kašlja. Marija se je ljubeznivo ozrla na mojo obljubo. Niti enega otroka ni bilo v vasi, da ne bi imel mučnega kašlja, le moj sin je ostal zdrav, čeprav je bil vedno v dotiki z drugimi. Je to slučaj? Meni se zdi, da ne! Prepričana sem, da je tu Marija. Zato se iskreno zahvalim ter pošljem v zahvalo 50 Dinarjev in še

dalje priporočim sebe in svoje dobri Mariji Pomočnici kristjanov."

Grifič Amalija iz Zakresije poroča: „Pošiljam 30 Din v zahvalo za dvakratno uslišanje. Lani meseca maja sem bila že vpisana kot priča, ki naj bi pričala zoper svoje dobrotnike in sosede. Obrnila sem se do mogočne priprošnjice na Rakovniku, naj Ona posreduje, da med nami ne nastane sovraštvo. Zdelo se je izključno, da bi se pereča stvar rešila na sodniji brez mene. Česar nihče ni upal, se je zgodilo — in to po priprošnji Marije Device. Bila sem prosta in se je vsa stvar na sodniji izvršila brez mene. Naj bo hvala Mariji! — Kmalu nato sem težko zbolela. V mučni bolezni se spet obrnem k Mariji in obljubim, da se zahvalim v Sal. vestniku, če ozdravim. Z veseljem izpolnim danes obljubo in prosim, da me podpišete s polnim imenom, kakor sem obljubila. Mariji pa izrekam zahvalo, vsem čitateljem pa priporočim, naj se zaupno obračajo k Pomočnici kristjanov."

Zabukovec Marija iz Gradeža piše: „Moj otrok je tako zbolel, da ni videl ne slišal. Zdravnik je obupal. Videlo se je, da ni več zemske pomoči. Z vsem zaupanjem sem se obrnila k Mariji Pomočnici na Rakovnik. Česar niso zmogla zdravila, je zmogla Marija. Po zaupnih prošnjah k Mariji je bolezen izginila. V znak hvaležnosti pošiljam obljubljeni dar za Marijino svetišče in kličem vsem, ki so v potrebah: „Iščite pomoč pri Mariji!""

Eržen Tomaž iz Ostrevrha prosi za objavo sledečih vrstic: „Nastal je požar. Nevarnost je bila velika, da povzroči ogromno škodo. V preteči nevarnosti smo se zatekli k Mariji Pomočnici kristjanov in obljubili dar, če prihiti pomagat. Pomoč je bila vidna. Brez velike škode se je posrečilo omejiti ogenj. V znak hvaležnosti pošiljam 100 Din."

Bat. L. iz Ljubljane sporoča. — „Napadale so me vsevrstne dušne težave. Objemala me je nepopisna žalost, težki dvomi, skušnjave, večkrat obup. Stanje je bilo tako mučno, da sem želela ne živeti. Tuintam sem sklenila, da se vdam svetu in v svetnih zabavah poiščem tešila trpečemu srcu. Poizkusila sem, toda olajšave nisem našla, ampak še večje trpljenje. V skrajni žalosti mi svetuje neka prijateljica, naj se zatečem k Mariji Pom. kristjanov in naj se dam v njeno službo. Poskusila sem in glej: ko sem prvič klečala pred Njenim oltarjem na Rakovniku in prosila pomoči, se mi je zdelo, da se srce lajša. Bolj lahka in bolj vesela sem šla iz svetišča. Od tega dne sem se ravnala po nasvetu prijateljice in od tega dne čutim, kako se vrača novo življenje. Žalost je izginila, dvomi so minuli, skušnjave so prenehale, pri Mariji sem našla zadovoljstvo in srečo. Naj bo hvala Mariji! Po pravici se imenuje tolažnica žalostnih in pomoč kristjanov.

Nadalje se zahvaljujejo in pošiljajo zahvalne darove: Malovrh Katarina iz Polhovega gradca za ozdravljenje. — **Šinkovec Fr.** iz Kranja za srečno prestano operacijo. — **Gorinšek Marija** iz Maribora za ozdravljenje. — **Mlakar Marija** iz Čemšenika za razne milosti. — **Kovač Alojzija** iz Trbovelj za zdravje. — **Dokler Marija** iz Trbovelj za pomoč v zelo važni zadevi. — **Zver Uršula** iz Križevcev za ozdravljenje. — **Černe Ivan** iz Zavogla za odvrnitev nesreče pri živini. — **Glatz Marija** iz Amerike za zdravje. — **Zor Frančiška** iz Mengša za ozdravljenje težke bolezni. — **Jekl Antonija** iz Ločendola za večkratno uslišano prošnjo. — **Flis Marija** iz Stoba za več prejetih dobrot. — **Kantužer Kati** za ozdravljenje v obupni bolezni. — **Rajželj Marija** iz Dupljan za zdravje in srečno rešitev. — **Hren Frančiška** iz Kompolj za zadobljeno zdravje po težki bolezni. — **Lavrič Marija** iz Kozarišč za zdravje pri živini. — **Črnilec Marija** iz Pivke za ozdravljenje. — **Voršič Franc** iz Senika za odvrnitev preteče nesreče pri živini. — **Sirk Rozalija** iz Dobrnič za hitro pomoč pri poškodbi roke. — **Peček Frančiška** iz Volake za srečno prestano operacijo. — **Pilik Marija** iz Trnovelj za večkratno uslišanje. — **Šmalc Alojzij** za uslišano prošnjo v važni zadevi. — **Strle Cecilija** iz Snežnika za ozdravljenje matere. — **Prelog Frančiška** iz Križevcev za izboljšanje zdravja. — **Jenko Mana** iz Sp. Brnika za ozdravljenje. — **Bertoncelj A.** iz Sred. Bitna za zdravje. — Sestra **Hilda** iz Sarajeva za dvojno ozdravljenje v težki pljučni bolezni. — **Tomažin Marija** iz Roviš za ozdravljenje hčerke. — **B. Katar.** iz Maribora za ozdravljenje brez operacije. — **Š. M.** iz Ljubljane za uslišane prošnje. — **A. F.** iz Ljubljane se zahvali, da je sin srečno izvršil šolo. — **J. M.** iz Trate za ozdravljenje, nad katerim so obupali tudi zdravniki. — **J. K.** iz Gorij za pomoč v zelo važni zadevi. — **M. P.** iz Gorjuš za uslišano prošnjo. — **Završnik Marija** za zadobljeno zdravje. — **K. F.** iz Tržiča za hitro pomoč v zelo mučnih bolečinah. — **A. D.** iz Martinvrha za vse po Mariji prejete milosti. — **M. Marija** iz Prigorice za več prejetih dobrot. — **Burkar Ana** za ozdravljenje. — **Fr. Z.** iz Rajhenburga za večkratno uslišanje. — Neimenovana iz Dravske doline za dvakratno pomoč v smrtni nevarnosti. — Neimenovana iz Celja za pomoč v časni zadevi. — Neimenovana od sv. Tomaža za večkratno pomoč. — **F. M.** iz Ribnice za pomoč v bolezni in v več drugih zadevah. — **M. M. P.** za večkratno pomoč v hudih stiskah. — N. N. za uslišano prošnjo. Dar 100 Din. **M. Šenk,** Jezersko za ozdravljenje na jetiki bolnega sina. — **Malavašič Rafaela** Št. Jošt nad Vrhniko za zadobljeno zdravje po hudi pljučnici in vnetju prsne mrene po opravljeni devetdnevnici. — **Klepec Ana** iz Podzemlja za ozdravljenje po težki operaciji na ledvicah. — **Justina Pock,** Szombathely za srečen izid nevarne operacije po opravljeni devetdnevnici — **Venčeslav T.** za zadobljeni dušni mir

in srečen izid pri izpitih. — **Ana Bradich,** Pueblo Colo U S Amerika, da ji je ozdravil mož po hudi bolezni v glavi. — **M. B.** za izkazano pomoč. Dar 50 Din. — **Al. Štrubelj,** kaplan, za večkratno pomoč v bolezni. — **Ivana Požar** iz Sajevca pri Ribnici v zahvalo za zdravje. Dar 25 Din. Isto se zahvaljuje tudi za zdravje svoje matere. Dar 25 Din. — **J. G.** za milost. Dar 10 Din. — **M. J.** za uslišano prošnjo v težki zadevi. — **Marijina družbenka iz Planine** za ozdravljenje očeta. — **Štefan L. iz Celja** za večkratno uslišanje. — **A. C. iz Sevnice** za ozdravljenje. — **Neža Leskovšek iz Št. Vida** za ozdravljenje težke bolezni. — **Župec Ivana** za srečno ureditev domačih razmer. — **L. L. iz Planine** za večkratno uslišanje. — **Mestek Marija** za ozdravljenje. — **Novak A. iz Radeč** za ozdravljenje noge. — **Frančiška Krapenc iz Igavasi** za zadobljeno zdravje. — **Neimenovani iz M. J.** za srečno izteklo tožbo. — **Jakopič Jozefa** za večkratno uslišanje, zlasti za zdravje. — **Marija Črne iz Ralitnice** za zadobljeno zdravje. — **E. N. iz Hajdine** za ozdravljenje. — **M. B. iz Novecerkve** za pomoč v veliki bridkosti. — **F. K. iz Varaždina** za ozdravljenje. — **Marija Orač iz Šmarja** za pomoč v sili. — **Uršula Skala** za zdravje. — **I. H., B. na Murskem polju** za pomoč v silno važni zadevi, ko ni bilo več upanja v človeško pomoč. — **Katarina Vincentin iz Trsta** za hitro ozdravljenje hudo poškodovane roke. — **Frančiška Remic** za dosego velike milosti. — **Neimenovana iz Smlednika** za uslišano prošnjo. — **Šink. F.** za veliko prejeto milost; osebno prinesel obljubljeni dar. — **M. J. iz Prihove** za izredno veliko milost po opravljeni devetdnevnici. — **Neža Leskovšek iz Št. Vida** za ozdravljenje brez operacije. — **Helena Bobek iz Rožnega dola** za več uslišanih prošenj. — **Nežika Novak iz Trstenika** za uslišanje. — **Jožefa Vovk iz Sevnice** za ozdravljenje matere. — **F. N. iz Ljubljane** za ozdravljenje noge. — **Neimenovana iz Sostrega** za posebno milost. — **E. F. iz Ljubljane** za uslišano prošnjo. — **A. Š. iz Rogaške Slatine** za pomoč v veliki potrebi. — **M. S.** za ozdravljenje noge. — **A. E.** za zdravje. — **Neimenovana** za ozdravljenje. — **K. V.** za čudovito pomoč in zabranitev velike nesreče.

Misijonski praznik.

Zanimanje za misijone se je jelo v zadnjih letih jako oživljati. Vsepovsod prirejajo predavanja in misijonske dneve ter spodbujajo k delovanju za širjenje sv. vere. Tako zelo dobro uspelo predavanje, združeno z živimi prizori iz življenja misijonarjev, poživljeno s petjem in godbo, smo prvič imeli pred tremi leti v veliki dvorani Uniona v Ljubljani. Še marsikdo se spominja te veličastne prireditve, kateri je prisostvovalo natlačeno polna dvorana ljudstva in večkrat se je že čulo vprašanje: „Kdaj boste spet naredili kaj takega?"

Tej veliki prireditvi je sledilo nekaj manjših in sicer v zavodu na Rakovniku.

Da ustrežemo želji sv. očeta, ki toplo priporočajo misijonsko gibanje, smo letos dne 14. in 15. avgusta priredili novo veliko misijonsko slavje, — *misijonski praznik.* V našem skromnem Salezijanskem vestniku smo povabili sotrudnike in sotrudnice, prijatelje in prijateljice iz vse Slovenije ter v ta namen storili nekak poizkus, ki se je, hvala Bogu! prav dobro obnesel. Od vseh krajev so prihiteli sotrudniki in sotrudnice ter pokazali, kako visoko znajo ceniti misijonsko gibanje. In še veliko več bi jih bilo, če bi bili nekoliko bolj poagitirali za udeležbo. Toda poizkus se je obnesel dobro in nam je vžgal nov pogum, da še večkrat storimo kaj takega, — vsaj enkrat na leto.

Misijonsko slavnost smo združili s praznikom Marijinega Vnebovzetja. Govoriti o kraljestvu njenega Sina in se truditi za širjenje tega kraljestva, ali je mogoče lepše počastiti Marijo, ali je mogoče na lepši način obhajati njen praznik? Marija in misijon: ti dve misli sta vezali vso slavnost.

14. AVGUST.

Dne 14. avgusta zvečer ob šestih je bil prvi govor o Mariji in misijonstvu. Govoru je sledil blagoslov z Najsvetejšim.

Zvečer ob pol osmih je bila slavnostna prireditev pri Lurški votlini. Ves prostor, razsvetljen od raznobojnih balončkov in električnih žarnic, je bil poln ljudstva. Prireditev je bila nekaj tako zanimivega in živahnega, da je docela zadovoljila občinstvo in več ko pri enem se je slišalo reči: „Vso noč bi gledal in poslušal." Ta

prireditev, ki ni bila le zanimiva, ampak tudi poučna, je obsegala sledeči spored:

Godba — Uvodni govor — Žetev (Misijonski slavospev) — Pomen misijonov (govor) — Odkup zamorčka (spevoprizor) — Iz Evangelija (deklamacija malega dečka) — Kraljici apostolov (simbolična spevoigra) I. slika — Godba — Delajmo za zedinjenje! (govor) — Kraljici apostolov (simbolična spevoigra) II. slika.

Takoj po tej prireditvi se je vsa množica ljudstva premestila na dvorišče zavoda, kjer jo je čakalo predavanje o salezijanskih misijonih, obsvetljeno s skioptičnimi slikami. Tudi to predavanje je nudilo mnogo užitka.

Predavanje je zaključilo slovesno zvonjenje in razsvetljava cerkvenega pročelja. Razsvetljava je ostala do jutra.

Od enajstih do dvanajstih ponoči je bila molitvena ura za katoliške misijone.

15. AVGUST.

Lepo jasno jutro je naznanjalo lep dan. In tak je bil v vsakem oziru.

Zjutraj ob treh se je začelo obhajati. Ob štirih je bila prva sv. maša, ob petih sv. maša pred Najsvetejšim, takoj nato govor o misijonskem delovanju. Nato so se vrstile sv. maše do desetih.

Ob pol desetih je bil zopet govor o misijonih in o veliki Pomočnici misijonov, o Mariji Po govoru je g. kanonik Stroj opravil slovesno sv. daritev.

Po slovesni sv. maši se je množica romarjev zbrala pri Lurški votlini. Tu je bilo predavanje o „misijonstvu salezijanskega sotrudništva." Predavatelj je pokazal, da je delovanje salezijanskega sotrudništva v vsakem oziru misijonsko delovanje in je podal nekaj smernic, kako naj delujejo.

Nekó sijajno razpoloženje je navdajalo romarje, ki se je kazalo iz govorjenja in obnašanja. Vse je kazalo, da misijonski praznik ne bo prazen, pač pa bogat in poln nove gorečnosti za nadaljno delovanje.

To je še bolj jasno pokazala popoldanska slavnost. Ob pol štirih je bil prostor pred Lurško votlino spet poln ljudstva. Na vzvišenem prostoru je stal novi kip sv. Male Terezije, zaščitnice misijonov. Točno ob pol štirih je govornik v vznesenih besedah orisal razmerje sv. Male Terezije do misijonov. Marsikako oko je bilo rosno, marsikako srce je postalo bolj polno gorečnosti za misijonsko delovanje.

Po govoru je kanonik Stroj blagoslovil novi kip, nakar se je razvil sprevod proti svetišču. Med slovesnim pritrkovanjem in pevanjem se je pomikal proti svetišču, najprej gojenci in oratorijanci, nato moški, za njimi pevski zbor in duhovščina, za duhovščino sredi belooblečenih deklic kip Male Terezije, obdan z zelenjem in cvetjem, za temi občinstvo. Bil je pobožen, lep sprevod.

Pete litanije Matere božje in slovesen blagoslov z Najsvetejšim je zaključil slavnost.

Bil je poizkus, ki je pokazal, da je naše ljudstvo zrelo za take prireditve. Zato smo sklenili, da bomo še večkrat ponovili podobno slavje, toda odslej še v večjem obsegu in bolj slovesno. Ali ne bo praznik Marijinega Vnebovzetja kakor nalašč za tako slavnost? Mnogi so se že izrekli za to misel.

Razne vesti.

VERŽEJ.

Iz našega zavoda v Veržeju nam poročajo sledeče: „Ker Vestnik že dolgo ni prinesel nikakega poročila o nas, naj Vam podam kratek pregled važnejših dogodkov iz zadnjega časa.

Bilo je o Božiču, ko smo nestrpno pričakovali vesti iz salezijanskega zavoda v Sarrià na Španskem. V tamošnji obrtni in umetnostni šoli smo bili namreč naročili nov kip Marije Pomočnice. Nekega večera v januarju pripeljejo s postaje velik zaboj. Bili smo tedaj v učilnicah zatopljeni v knjige in učnnje. Kmalu nas pride nekdo klicat. Šli smo, vprašajoč drug drugega, kaj neki bo. Kmalu se je raznesel glas: „Nov kip Marije Pomočnice je tu!" Vsi smo pohiteli v obednico, kjer se je nudil našim očem krasen prizor: Marija v medli svitlobi med zelenimi oleandri, tako mehka, tako nežna in ljubezniva, se nam je smehljala in nas pozdravljala. Nismo veliko govorili, le gledali smo. Nato pa se nam

je izvila iz prs topla pesem, s katero smo pozdravili Mater, da se nam je njena podoba še lepše nasmehljala. Lep je bil tisti večer.

Potem so prihajali sotrudniki in sotrudnice gledat umetniški kip naše nebeške Kraljice vsak dan tja do 29. aprila, ko smo slavili praznik Matere dobrega svéta, kateri je posvečena naša kapelica in ko je bil kip blagoslovljen. Praznik blagoslovitve je bil pomemben dan za naš zavod. Dopoldne se je zbralo na dvorišču k slovesni sv. maši mnogo ljudi, a še več jih je bilo popoldne, ko je naš vlč. g. inspektor izvršil obred blagoslovitve. Milina Marijine podobe je na vse navzoče tako globoko učinkovala, da je bilo rosno skoro vsako oko, zlasti ob proslavi, ki je po blagoslovitvi sledila Mariji na čast.

Za kip je pripravljena posebna kapelica pred zakristijo. Da je bilo mogoče to kapelico primerno opremiti, gre posebna zasluga našemu nad vse požrtvovalnemu sotrudništvu.

Na praznik sv. Jožefa je priredila družbica malih misijonarjev misijonsko akademijo s predavanjem in skioptičnimi slikami. Dvorana je bila nabito polna prijateljev misijonstva, ki so pozorno sledili vsem točkam

O maju ne bom poročal. Saj veste, kako je takrat v naših zavodih. Povsod kraljuje Marija in vse slike so okrašene z novim cvetjem. 28. maja smo slovesno obhajali praznik Marije Pom. Ob krasnem vremenu je daroval pontifikalno sv. mašo pred mnogoštevilno množico na dvorišču mil. g. opat oo. trapistov iz Rajhenburga. Popoldne smo pa ponesli Marijo v slovesnem triumfu po našem dragem Veržeju. Slovesnosti so se udeležili poleg omenjenega m. g. opata č. gg. duhovniki iz sosednjih župnij, med njimi č. g. dekan iz Križevcev.

Dne 3. junija smo bili na izletu v Bogojini. Rad bi napisal par vrstic o ljubeznivosti in domačnosti tamošnjih gospodov, zlasti vlč. g. župnika Baše ter o izredni prijaznosti faranov, pa se bojim, da ne bom predolg. Zato zaključim to moje poročilo v nadi, da se kmalu zopet kaj oglasim."

RAKOVNIK.

Pod varstvom Marije Pomočnice se delo za vzgojo mladine lepo razvija. Gojenci naše obrtne šole, ki je dosegla — mimogrede omenjeno — že prav visoko stopnjo razvoja, so imeli en mesec počitnic pri svojih starših. Sedaj so se vrnili in se zopet vživeli v delo in vsakdanji dnevni red. Tudi oni, ki so bili na novo sprejeti, že prihajajo. Opažamo na njih dobro razpoloženje, kljub temu, da jim je misel na dom še živa pred očmi, kar se vidi, vsaj pri nekaterih, tudi ne zunanjosti. Toda prijetno življenje v zavodu, strog red, ki natančno določa čas za delo, učenje, zabavo, počitek i. t. d. kmalu tako prevzame vsakogar, da ga domotožje kaj hitro mine.

RADNA.

Pri nas se je letos število prebivalcev skoro potrojilo. Nekaj let sem je bil na Radni samo novicijat, letos pa so spet našli tu zavetje naši kleriki študentje, da v miru končajo svoje študije in se tako pripravijo za bodoče delovanje.

Prišli so že tudi, vsaj večinoma, letošnji novinci, ki so kar treh narodnosti: Slovenci, Slovaki in Čehi. Kljub temu se čutijo vsi med sabo brate, saj jih združuje isti smoter: postati sinovi istega očeta čast. don Bosca.

BIVŠIM GOJENCEM.

Naše misli vedno uhajajo k Vam, dragi bivši gojenci, ki ste razkropljeni po širni naši domovini. Radi bi bili v trajnem stiku z vsakim izmed Vas, ko bi razmere to dopuščale. Zlasti se Vas spominjamo v molitvi, da bi Vas ljubi Bog varoval vseh nezgod, dušnih in telesnih.

Občni zbor salezijanskih bivših gojencev bo letos 30. septembra. Zborovanje se začne s sv. mašo ob pol 9. uri, katere naj se udeleže skupno po možnosti vsi bivši gojenci brez izjeme. Zvečer ob 5. uri priredi odbor na čast dragim tovarišem zabavni večer s petjem in godbo.

Ker bo sestanek važen za nadaljni razvoj „Zveze", vljudno vabimo ne le bivše gojence, ki so že vpisani v „Zvezo", ampak tudi druge, ki doslej še niso bili vpisani.

Tiste oddaljene bivše gojence, ki bi se sestanka ne mogli udeležiti, prosimo, naj se vsaj pismeno oglase, če tudi samo z navadno dopisnico.

Stroški za Sal. vestnik znašajo letno 10. Din.
Uredništvo in upravništvo na Rakovniku v Ljubljani.

Uredil Josip Meze. Natisnila Salez. tiskarna v Ljubljani.

NAŠI RAZGOVORI.

(Odgovori na vprašanja).

A. R. v G. Pravite: „V molitvi sem vedno raztresena; kar ne morem zbrano moliti, misli mi vedno uhajajo drugam. Ali je taka molitev kaj veljavna pred Bogom?"

Tožba, kakršna je Vaša, se kaj pogostokrat sliši. Raztresenost v molitvi je napaka, v katero največkrat padejo pobožne osebe ali v resnici ali pa vsaj dozdevno; zato bo koristno ne samo Vam ampak tudi mnogim drugim par besedi o tem predmetu.

Raztresenost v molitvi je dvojna: prostovoljna in neprostovoljna. Prostovoljno je raztresen, kdor vedoma in hote pri molitvi na kaj drugega misli ali se vsaj vedoma nič ne prizadeva, da bi tuje misli odpodil. Taka molitev seveda duši nič ne koristi in taka prostovoljna raztresenost je celo pregrešna, seveda odpustljivo, ker vsebuje pomanjkanje spoštovanja do Boga.

Vse kaj drugega pa je z neprostovoljno raztresenostjo. Neprostovoljno je raztresen, kdor je imel v začetku namen moliti t. j. Boga častiti z molitvijo in je obrnil tudi potrebno pozornost na to imenitno dejanje, toda pozneje se mu misli nehote obrnejo na čisto druge predmete. Ko se duša zave, da je raztresena, se skuša zopet zbrati, toda ta zbranost traja le malo časa, ker naval novih predstav zagrne vse misli na Boga. Tako se ponavlja do konca molitve.

Taka neprostovoljna raztresenost ne škoduje molitvi, ki je kljub taki raztresenosti veljavna pred Bogom in zaslužna za nebesa. Kajti bistvo molitve ni v dejanski zbranosti med molitvijo, ampak v namenu, da z molitvijo častimo Boga in da se varujemo vsakega zunanjega dejanja, ki bi bilo nezdružljivo z molitvijo. Ako v začetku molitve napravimo namen Boga častiti, velja ta namen prav do konca molitve tudi če med molitvijo na ta namen več ne mislimo. Dejanska zbranost med molitvijo pa je le v toliko potrebna, v kolikor bi prostovoljna raztresenost preprečila učinke, ki jih mora roditi molitev in povzročila v nas odpustljivi greh proti spoštovanju do Boga.

Končno Vam damo par navodil da boste lažje premagala rastresenost v molitvi.

Pred vsem držite se navodila, ki nam ga daje sv. Duh v sv. pismu: „Pred molitvijo pripravi svojo dušo!" Kdor se hoče varovati raztresenosti, se mora pred molitvijo nekoliko zbrati, postaviti se v pričujočnost božjo, otresti se tujih misli in skrbi ter tako pripravljen šele začeti z molitvijo. Skoro nemogoče je zbrano moliti, ako začnemo to sveto opravilo brez vsake priprave. Največja napaka, v katero padejo duše, ki imajo sicer dobro voljo, je ta, da planejo v molitev sredi vseh mogočih posvetnih misli in skrbi. Seveda na ta način je nemogoče doseči kako zbranost. Zato tudi potem molitev dejansko ne koristi, kakor bi morala.

Nekateri pa tudi ne vedo, v čem pravzaprav obstoji zbranost in si predstavljajo, da jo je mnogo težje doseči, kakor je to v resnici.

Kristjan je lahko zbran pri molitvi na več načinov, ki pa so vsi dobri, dasi niso vsi enako popolni.

Najbolj navaden način zbranosti je ta, da pazimo na pravilno izgovarjavo besed. Kdor tako moli in je imel v začetku molitve namen častiti Boga, prav moli, pa če prav med molitvijo ne misli naravnost na Boga.

Drug način, že popolnejši, je ta, da med molitvijo pazimo na pomen besedi, s katerimi je molitev sestavljena. Jasno je, da je taka molitev že iz tega razloga mnogo koristnejša, ker s svojo vsebino bolj neposredno vzgojno vpliva na dušo in jo dviga k Bogu.

Tretji način, najpopolnejši, pa je ta, da med molitvijo pobožno mislimo na Boga, ali na to, za kar ga prosimo. Taka molitev je najbolj sposobna, da ogreje naše srce, okrepi voljo in nas najtesneje združuje z Bogom.

Dobro je, da se potrudimo doseči najpopolnejši način zbranosti v molitvi, vendar se ne smemo vznemirjati, ako smo dosegli le manj popolnega. Glavno je, da storimo kar je v naši moči; božja dobrota bo dodala to, česar ne premore naša slabost.

Sotrudnica iz R. Poslala ste nam poročilo o prejeti milosti Marije Pom. v anonimnem pismu, t. j. v pismu brez podpisa. Z ozirom na spoštovanje, ki ga dolgujemo našim čitateljem, smo dolžni, da takih poročil ne objavljamo. Vsako poročilo o milosti mora biti podpisano s polnim imenom in z navedbo kraja, kjer dotična oseba prebiva. Seveda kdor želi, da ime ne pride v javnost, mu bomo rade volje ustregli ter objavili le njegove začetne črke ali pod šifro „Neimenovana".

NOVOST.

Izšla je knjižica „VZOR MARIJINIH DRUŽBENIC". Mala knjižica kaj lepo kaže, kakšna mora biti prava Marijina družbenica. Želeti bi bilo, da bi si jo preskrbele vse članice Marijinih družb. Naročila po pošti se sprejmejo le tedaj, če so naročeni vsaj štirje izvodi, ki stanejo s poštnino vred Din 14. Za pošiljatev denarja se priloži položnica.

Prejeli smo v oceno:

BREZALKOHOLNE SADNE PIJAČE. Spisal Josip Priol, izdala Brezalkoholna produkcija v Ljubljani, Poljanski nasip 10. Cena broš 10 Din, vez. 15 Din. Knjižica obravnava na 86 straneh pripravljanje brezalkoholnih sokov v domačem gospodarstvu in večjih obratih. Pisatelj nam podaja tozadevna praktična navodila v prav poljudni obliki. Veliko število slik vrednost tega dela še poveča. Knjiga je z ozirom na njen praktični pomen zelo priporočljiva.

Imamo še v zalogi sledeče knjige domače izdaje:

Don Bosco. — Življenjepis ustanovnika salezijanske družbe. Stane 10 Din, s poštnino 11 Din.

Mala Cvetka. — Življenjepis sv. Terezije Deteta Jez. 10 Din, s poštnino 11. Din.

Vzor mladine. — Življenjepis don Boscovega gojenca Dominika Savia, katerega kakor upamo, bomo kmalu častili na oltarju Stane 8 Din, s poštnino 9 Din.

Sv. Frančišek Saleški. — Življenjepis. 8 Din, s poštnino 9 Din.

Lepo vedenje. — Knjiga o oliki. 4 Din, s poštnino 4.50 Din.

Zveza ljubezni. — Molitvenik. Stane z rdečo obrezo 8, z zlato 13 Din.

Češčenje Marije Pom. kristjanov. Stane 3 Din, s poštnino 3.50 Din.

Vse te knjige se naroča na naslov: „Vodstvo sal. sotrudništva Rakovnik Ljubljana."